

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

கலாநிலயம் :—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தேரு,
புரசைபாக்கம், சேன்னை.

Vol. 8]

1935 ன் ஐலி மீ 11 உ

[No. 27

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader) 417	5. தமிழ்மொழியைக் குறித்த பழய குறிப்புகள் S. சோமசுந்தர தேசிகர் 425
2. கம்பராமாயணம் (தானைகாண் படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A., B.L. 419	6. வில்லிபாரதம் (விராடன்) K. T. விஜயராகவாச்சாரியார் B.A. 427
3. நம்மாழ்வார் வைபவம் (7-ம் பத்து, 10-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L. 421	7. ஒத்தெல்லோ (அங்கம் 3. களம் 2, 3.) Shakespeare's 'Othello' 428
4. சூரியன் (ககோள ஆராய்ச்சியும் தத்துவ துணுக்கமும்) E. T. இராஜேஸ்வரி அம்மாள் M.A., L.T. 423	8. கலித்தொகை (மருதக்கவி 8, 9.) T. A. கனகசபாபதி முதலியார் 430
	9. வர்த்தமானம் 432

கலாநிலயம்

வித்தகமோ விதிவசமோ.

விதிக்கும் மதிக்கும் இடையே நடமாடுகின்ற வினையாட்டு மிக அதிகம். வினையிலும் வினையாய இத்தனை வினையாட்டுடன் பேசுவதோ எனச் சிலர் அயிர்ப்பார். இன்பத்திற்கியன்றதல்லாததைப் புன்விதியென்றும், இன்பம் பயப்பதற் காதாரமாயிருப்பதை நல்விதி என்றும் அழைப்பது வழக்கு. இன்பமும் தன்பம் எனின் விதியால் வருவதோ மதியால் பெறுவதோ என்னுள் சிந்தனை, சிந்திக்கவல்லோ ரெல்லோரையும் சிற்சிலபோதேனுஞ்சோகித்திருக்கவேண்டும். இதனையேபொருளாகக்கொண்டு ஆராய்ந்த வித்தகர்களினத்தில் மிகச்சிறந்த மேனூட்டறிஞர் மாரிஸ் மாட்டர்லிங்க் (Maurice Matterlinck) என்பவர், பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்:—

To-day misery is the disease of mankind, as disease is the misery of man. And even as there are physicians for disease, so should there be physicians for human misery. But can the fact that disease is, unhappily, only too prevalent, render it wrong for us ever to speak of health? which were indeed as though, in anatomy—the physical science that has most in common with morals—the teacher confined himself exclusively to the study of the deformities that greater or lesser degeneration will induce in the organs of man. We have surely the right to demand that his theories be based on the healthy and vigorous body; as we have also the right to demand that the moralist, who fain would see beyond the present hour, should take as his standard the soul that is happy, or that at least possesses every element of happiness, save only the necessary consciousness.

We live in the bosom of great injustice; but there can be, I imagine' neither cruelty nor callousness in our speaking, at times as though this injustice had ended, else should we never emerge from our circle.

It is imperative that there should be some who dare speak, and think, and act as though all men were happy; for otherwise, when the day comes for destiny to throw open to all the people's garden of the promised land, what happiness shall the others find there, what justice, what beauty or love? It may be urged, it is true, that it were best, first of all, to consider the most pressing needs, yet is this not always wisest; it is often of better avail from the start to seek that which is highest. When the waters beleaguer the home of the peasant in Holland, the sea or the neighbouring river having swept down the dyke that protected the country, most pressing is it then for the peasant to safeguard his cattle, his grain, his effects; but wisest to fly to the top of the dyke, summoning those who live with him, and from thence meet the flood, and do battle. Humanity up to this day has been like an invalid tossing and turning on his couch in search of repose; but therefore none the less have words of true consolation come only from those who spoke as though man were freed from all pain. For, as man was created for health, so was mankind created for happiness; and to speak of its misery only, though that misery be everywhere and seem everlasting, is only to say words that fall lightly and soon are forgotten. Why not speak as though mankind were always on the eve of great certitude, of great joy? Thither, in truth, is man led by his instinct, though he never may live to behold the long-wished-

for to-morrow. It is well to believe that there needs but a little more thought, a little more courage, more love, more devotion to life, a little more eagerness, one day to fling open wide the portals of joy and of truth. And this thing may still come to pass. Let us hope that one day all mankind will be happy and wise; and though this day never should dawn, to have hoped for it cannot be wrong. And in any event, it is helpful to speak of happiness to those who are sad, that thus at least they may learn what it is that happiness means. They are ever inclined to regard it as something beyond them, extraordinary, out of their reach. But if all who may count themselves happy were to tell, very simply what it was that brought happiness to them, the others would see that between sorrow and joy the difference is but as between a glad-some, enlightened acceptance of life and a hostile-gloomy submission; between a large and harmonious conception of life, and one that is stubborn and narrow. "Is that all?" the unhappy would cry. "But we too have within us, then, the elements of this happiness." Surely you have them within you! There lives not a man but has them, those only excepted upon whom great physical calamity has fallen. But speak not lightly of this happiness. There is no other. He is the happiest man who best understands his happiness; for he is of all men most fully aware that it is only the lofty idea, the untiring, courageous, human idea, that separates gladness from sorrow. Of this idea it is helpful to speak, and as often as may be; not with the view of imposing our own idea upon others, but in order that they who may listen shall, little by little, conceive the desire to possess an idea of their own. For in no two men is it the same. The one that you cherish may well bring no comfort to me; nor shall all your eloquence touch the hidden springs of my life. Needs must I acquire my own, in myself, by myself; but you unconsciously make this the easier for me, by telling of the idea that is yours. It may happen that I shall find solace in that which brings sorrow to you, and that which to you speaks of gladness may be fraught with affliction for me. But no matter; into my grief will enter all that you saw of beauty and comfort, and into my joy there will pass all that was great in your sadness, if in deed my joy be on the same plane as your sadness. It behoves us, the first thing of all, to prepare in our soul a place of some loftiness, where this idea may be lodged; as the priests of ancient religions laid the mountain peak bare, and cleared it of thorn and of root for the fire to descend from heaven. There may come to us any day, from the depths of the planet Mars, the infallible formula of happiness, conveyed in the final truth as to the aim and the government of the universe. Such a formula could only bring change or advancement unto our spiritual life in the degree of the desire and expectation of advancement in which we might long have been living. The formula would be the same for all men, yet would each one benefit only in the proportion of the eagerness, purity, unselfishness, knowledge, that he had stored up in his soul. All morality, all study of justice and happiness, should truly be no more than preparation, provision on the vastest scale—a way of gaining experience, a stepping-stone laid down for what is to follow. Surely, desirable day of all days were the one when at last we should live in absolute truth, in immovable logical certitude;

but in the meantime it is given us to live in a truth more important still, the truth of our soul and our character; and some wise men have proved that this life can be lived in the midst of gravest material errors.

இப்பெரியோர் நம்மனோர்க்கு உறுதியுடன் அளிக்கும் நம்பிக்கை இடர்ப்பெருங் கடலினின்று கரையேற்றற்கு நீட்டிய துணைக்காரர்கள் போலுமாம். இன்பத்தை நாடுவதன்முன் இன்பம் என்பது இன்ன தெனத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதே மிகவும் முக்கியம். இந்த ஆராய்ச்சிக்கு உதவவல்லது மாதாமதி. இவ்வாராய்ச்சியின் உண்மையாய முடிவு, திருவள்ளூர் உரைத்தபடி ஊழையும் ஒருவகையில் உட்பக்கம் காண்பதாகும்.

துன்பம் தயரம் கண்ணீர் அழுங்கல்—இவ்வினத்துச் சொற்களெல்லாம், பொருள் வேறுபாடு பெரிதாமில்லாமல் நாம், மனிதர் மனத்தினைப் புண்படுத்தும் சில நிலைமைகளுக்குக் கொடுக்கும் பையர். ஒரே நிலைமையால் இருவருக்கு உண்டாகும் துன்பம் தயரம் முதலியவைகள் ஒருவகையளவினதாயிருக்குமென்ற நியதியில்லை. மற்று, இந்தச் சொற்களைநாம் தருவிப்பார்ப்போமெனின், இவைகளால் குறிக்கப்படும் மனோவிகாரங்கள், நடைபெறும் நம் குற்றங்களின் அடிச்சுவடுகளே ஆவது புலப்படும். குற்றங்களில் சீரிய குற்றங்களும் உள, அற்பக் குற்றங்களும் உள. ஆதலின், குற்றங்கள் சீரியனவாயிருக்குங்கால், அதனால் விளைந்த துன்பந்தான், பெரும்பாலும் இன்பத்திற்கே இணை என்னலாம். ஒரு உதாரணம் காட்டுவோம்.

காதலால் தன்வயந் துறந்து நிற்பது குற்றத்தின் பார்ப்பும். மெய்வரு போகத்திற்கு விழைந்து நாடுகின்ற காமம் அற்பக்குற்றமாகும்; மற்று உண்மைக்காதல் உயிரைப்பற்றி இணைக்க அதனால் தன்வயமழிந்து திரிவது குற்றமாயினும், இக்குற்றம் சீரியகுற்றமெனச் செப்பற்குரியது. இரண்டும் குற்றமாதலால் சரிடத்தும் துன்பம் விளைகின்றது. ஆயினும் காமத்தின் இழிந்த குற்றத்தால் உழலுந் துன்பமானது துன்பமேயாய்த் தொடர்வதல்லால் அதற்கு வேறோர் கதியில்லை. இதற்கெதிர் மெய்க்காதல் உய்க்கின்ற துன்பத்திற்குத் துன்பமேயாய்த் தளர்வடையும் கதியன்றி இன்பமேபோல் சுவைக்கின்ற செம்மையும் உளது. சூதாடிக் கைப்பொருளிழந்த ஒருவன் தயரினையும் காதலனைப் பிரிந்திரங்கும் ஒரு தலைவியின் தயரினையும் ஒப்புநோக்கிப் பார்க்குமளவில், ஒன்று இருண்டு கைப்பதும் மற்றது ஒளியுடன் சுவைப்பதும் செவ்விதின் அறியப்படும். மூலை தேடி முட்டிக்கொண்டு மூதேவி யென்னக் கிடக்கும் முன்னது; பின்னது ஆகாயவெளியில் கடலிற்குமுன் சென்று வருந்துமொரு படிவமா யிருக்கும். பலவகைத் திருக்களில் இதனைத் தயாத்திருஎன்றழைக்கவும் அழைக்கலாம். ஆதலாலன்றோ, இரங்கற் செய்தியை நம் தமிழ்முதியோர் செய்தற்றிணையில் அமைத்துக் கடலிற்கெதிரே நிகழ்த்தினார்.

குறிப்பு:—முன்னொருமுறை இவ்வரிசைத் தலையங்கங்கள் வந்திருக்கின்றனவாயினும், வாழ்க்கையின் உயிர் நிலையாகிய இவ்விஷயங்களை நம் வாசகர்கள் மறக்கலாகாதென்னும் ஆர்வத்தால் துண்டட்பெற்று மீண்டும் வரைகின்றோம்.

கம்பராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்—12. நாடவிட்ட படலம்

[408-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

குரங்கின் மதியே யிது.

மாணுடகாரியமென் றென்றையும்மதித்து உழலாமல் கடவுட்பணியெனக் கைக்கொள்ளும் கருத்தே மாண்புடைத்தாம் என்னும் பெரிய இரகசியத்தைக் கம்பர்பிரான் வெளியாக்கினார். ஆயினும், இப்பெரியகருத்தை முதிர்வைப்பதில் கம்பர் வான்மீகி முனிவருக்கு எத்தனைக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார் என்பதை நாம் மறத்தலாகாது. “ஒன்பதினாயிரகோடியுற்றது நின்றெருஞ் சேனை” எனச் சக்கீவன் முன்னர் ஒப்படைத்ததும், உடனே இராமபிரான், “நின்படை” எனத்திருத்தித்தந்தும், பின்னர் இலக்குவன், இப்படையினால், “தேவ தேவியைத் தேவியென்பது சிறிதால். பாவர் தோற்றது தருமமே வென்றது” என மெய்யுற வியந்ததும் ஆகிய இவைகளுக்கெல்லாம் வடநூன்முனிவர் தம் காவியத்துள் வழியமைத்து வைத்திருக்கின்றார். அங்குச்சக்கீவன், திரண்டிவந்து குழுமியுள்ள வானரப் பெரும்படையை வள்ளல் இராமனுக்குக் காட்டி,

“இவர்கலெல்லாரும், உம்முடைய ஏவலாளர்கள்; எல்லாரும் உம்முடைய கட்டளையைக் கேட்பவர், தந்தலைவனுக்கு நன்மை செய்யும் விருப்பமுடையவர்கள்; நீர்விரும்பியதை முடிக்கவல்லவர்கள். மக்களுட் புலிபோல்வாய், நாம் முயற்சி செய்யத்தக்க காலம் வந்துவிட்டதென்று எண்ணுவீராயிற்சொல்லும்; உம்மிடத்தில் வந்துள்ள உமது சைந்யத்திற்கு நீரே கட்டளை செய்யவேண்டும். இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமாயினும் நீரே முறைப்படி அதைக் கட்டளையிடல்வேண்டும்” என்று சொன்னான். இவ்வாசகங்களை உட்கொண்டு தான் கம்பர், “நின் பெருஞ்சேனை.....பின் செயத்தக்கது பேசற்பாற்று” என்று சக்கீவனைச் சொல்லவைத்தார். இதற்கு எதிராக இராகவன் ‘நின்படை’ என மாற்றிய தன்மை, வான்மீகத்தில்,

“பேரறிவாள, நமது வைதேகி உயிரோடிருக்கின்றாளா இல்லையா என்பதையும் இராவணன் எவ்விடத்தில் வசிக்கின்றான் என்பதையும் அறியவேண்டும். இராவணனுடைய இருப்பிடத்தையும் வைதேகி உயிரோடிருப்பதையும் அறிந்தபின் நாம் செய்யத்தக்கதை நானும் நீருமாகச் செய்வோம். இந்தச் சேனையை எவதற்கு உரியவன்நானுமன்று, இலக்ஷ்மணனுமன்று; அது செய்யவேண்டியவர் நீரே. என்னுடைய காரியத்தில் செய்யவேண்டிய திது வென்பதை நீரே கட்டளையிடும். நீர் அந்தக் காரியத்தை நன்றாயறிவீர்; இதில் சந்தேகமில்லை. எனக்கு உற்றதுணைவரும், ஆண்மையுள்ளவரும், அறிவுடையவரும், எனது நன்மையை விரும்பினவரும், பொருளறிந்தவரும் நீரே” என்று கூறிய இராமனது மறுமொழியில் தென்படுகின்றது. மனிதர்களுள் உத்தமனை இராமன் அங்குச் சக்கீவனுக்கு எதிர்வினயமாக இயம்பிய இதுணைக் கடவுளுக்கியன்ற கட்டுரையாக மாற்றித் தம் நூலினுள் கம்பர் அமைத்துக்கொள்ளலானார். தயரதன் புதல்வனாகிய இராமனுக்குத் தன் தேவியைத்

தேடியடைதல் கைமேலிருந்த காரியமாதலால் வான்மீகர் அதனை வகுத்துரைத்து வற்புறுத்தவும், அவ்விராமனை ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் கடவுளையாகக் கண்ட கம்பர், “தேவியைத் தேவியென்பது சிறிது” என்ன இலக்குவன்நன் வாய்கொண்டு விலக்கி அது காரியமாகாமையை விளக்கிவிட்டார். கம்பர் வான்மீகத்தினின்று மாறுமிடந்தோறும் மறைந்துநிற்கும் துட்பம் இது.

வள்ளல் தேவியைத் தேடி வருமாறு, வடமொழி தென்மொழி இருநூல்களிலும் சக்கீவனை வானரசேனையை ஏவுவா னாயினான். பெரும்பெரும்படையொடு விரதன் கீழ்த்திசைக்கும், அதுமனும் அங்கதனும் சாம்பவனும் தென் திசைக்கும், இடபன் மேற்றிசைக்கும் அனுப்பப்பெற்றனர். இவ்வாணையின்படி புறப்பட்ட வானரவீரர்களை நோக்கிச் சக்கீவன்,

வெற்றி வானரச வெள்ள மிரண்டொடுஞ்

சுற்றி யோடித் துருவி யொருமதி

முற்று ருதமுன் முற்றுதி ரிவ்விடை

கொற்ற வாகையி னீரெனக் கூறினான்.

[வெற்றியுடைய வாகைமலை அணிகின்றவர்களே, ஜயமுடைய இரண்டு வள்ளம் வானரப்படையொடும் சுற்றி ஓடித் தேடி ஒருமாத காலம் முடிவதற்குள்ளே இங்குத்திரும்பிவந்து சேருங்கள்—என்று கூறினான்]

சக்கீவனது ஆக்கினை இங்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விதித்தலோடுநின்றது. வான்மீகத்திலோ,

“நான் கூறியவைகளெல்லாவற்றையுந் தேடி மற்றுள் எவைகளையுந் தேடிவிட்டு வைதேகி சென்ற வழியையறிந்து திரும்பிவரக்கடவீர்கள். ஒருமாதத்திற்குள் நீங்கள் திரும்பிவந்து நான் சிதையைக் கண்டெனென்று முதலிற்சொல்லுவான் எனது செல்வத்துக்கொப்பான செல்வத்தையடைந்து சுகமனுபவிப்பான். அவன் எனக்கு என் உயிரினும் இனியவனும் எனது நண்பரிந் சிறந்தவனும் ஆவான்; அவன் பல குற்றங்களைச் செய்தவனாயினும் என் சுற்றத்தவனாவான். அளவில்லாத பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் உடையவர்களும் நல்ல குணங்களாற் சிறந்த குலங்களிலே தோன்றினவர்களான நீங்கள் ஜனகராஜன் புத்திரியைக் காணவல்ல சிறந்த முயற்சியைச் செய்யுங்கள்”

என்று இந்தச் சக்கீவன் பேசியிருப்பதைக் கருதுங்கால், கம்பர், ஒருமாத காலவரையறையோடு நிறுத்திப் பின் ஊதியமொன்றும் உரைக்காமல் விட்டது, உயர்வினை உள்ளி மாற்றியவொரு மாற்றமே என்னக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. உயரிய கருமம் ஒன்றிற்கும் ஊதியம் வேண்டா; ஊதியம் உயரவுயரக் கருமத்தின் தூய்மை தாழ்ந்துவிடுகின்றது. கலங்கலில் காட்சிப் புலமையோர் உணர்ந்துரைக்குமொரு வாய்மையிது. அமயம் வாய்க்குந்தோறும் திருவள்ளுவர் வான்மீகரேயனைய பெரியவர்களோடும் வேறுபட்டுக் கம்பர் இதனை வற்புறுத்துவாந், இதுகாறும், இத்தகைய வேறுபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ள

இடங்கள் இக்கட்டுரைகளிற் பலப்பல. அவ்வரிசையில் இதனையும் அமைத்துக்கொள்ளலாம். சிதையை எவ்வாற்றானும் தேடியறிதல் வேண்டுமென்பது இவ்வானரர் கடமை. உத்தமர்க்கு அவர் கடமையைச் செய்வதே உரிமையுமாம். மற்று உற்றவிடத்து உரிமையைப் பெற்றுப் பெருமை யெய்துவோர்க்கு வேறோர் ஊதியம் ஏன்! சக்கிரீவன் அது நல்க முயல்கிறான். “எனது செல்வத்துக் கொப்பான செல்வத்தையடைந்து சுகம் அனுபவிப்பான்” என உரைக்கும் சக்கிரீவனது உள்ளத்தில் தன்னுடைச் செல்வத்தின் நினைவு மிகுந்திருக்கின்றது என்பது வெளிப்படை. அத்தகைய நினைவுடையவன் ‘இலஞ்சம்’ சில நல்க விரைவது தகுதிதானே.

இத்தகைய ஆணையோடு புறப்பட நின்ற வானர வீரர்களுக்கு அவரவர் செல்வற்குரிய திசைகளின் நெறியெல்லாம் நன்கு தேர்ந்து விரிவுறச் சக்கிரீவன் வடநூலில் உரைசெய்கின்றான். உலகடங்கலும் திக்குக்கள் தோறும் உள்ள ஆறு மலை நிலங்களின் தன்மையனைத்தும் தெரிந்து அவன் செப்பியதெங்கன மென்ன வியப்புற்று வினவிய இராமனுக்குச் சக்கிரீவன் தந்த விடை சிறிதுசுவையுடையதாக இருக்கின்றது; அதனைக் காண்போம்:—

வானரத்தலைவர்கள் சென்றபின் இராமர் சக்கிரீவனை நோக்கி “பூமண்டலம் முழுவதையும் நீர் அறிந்தவாறெப்படி” என்று கேட்டார். சக்கிரீவன் இராமரை வணங்கி “மக்களுள் ஏறுபோல்வாய், நான் எல்லாவற்றையும் விரிவாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். எருமை உருவமெடுத்துவந்த துந்துபி என்னும் தானவனை வாலி மலயமலைக்கு நேராகத் தூரத்திக்கொண்டு போகும்பொழுது, அந்தத் தானவன் அந்த மலையின்கண் ணுள்ள ஒரு குகைக்குள் போய்ப் புகுந்தான். அவனைக் கொல்லவேண்டி வாலியும் அந்தக் குகைக்குள் புகுந்தான். நான் அந்தக் குகையின் வாயிலில் வணக்கத்துடன் நிறுத்தப்பட்டேன். ஒரு வருஷம் கழிந்தும் வாலி அந்தக் குகையினின்றும் வெளிப்படவில்லை. கடைசியில் அந்தக் குகையில் வேகமாகப் பாய்ந்து இரத்தம் நிரம்பியது. நான் அதைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, சகோதரவாஞ்சையென்னும் விஷந்தலைக்கொண்டு, அண்ணன் மெய்யாய் இறந்துவிட்டானென்று எண்ணி, மலைபோன்ற ஒரு கற்பாறையை எடுத்துக் குகையின் வாயிலே மூடிவிட்டு, துந்துபி குகையின் நின்று வெளிப்படமாட்டாமல் இறந்துவிடுவானென்று எண்ணிக்கொண்டு, தமையன் உயிரில் ஆசையற்றவனாய்க் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, தாரையோடும் உருமையோடும் பெரிய ராச்சியத்தை அடைந்தேன். அங்கு நான் பயமற்றவனாய் மித்திரர்களோடு வசித்துக்கொண்டிருக்கையில் வாலி தானவருக்குள் ஏறுபோன்ற துந்துபியைக் கொன்றுவிட்டித் திரும்பிவந்தான். நான் அவனுடைய பெருமீதத்தை நினைத்து அச்சங்கொண்டு இராச்சியத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தேன். அப்போது துஷ்டாத்துமாவாகிய வாலி மனம்நொந்து, கோபங்கொண்டு, என்னைக் கொல்லவேண்டி, மந்திரிகளோடு என்னைத் தூரத்தினான். நான் அந்த வாலியினால் ஓயாது தூரத்தப்பட்டிப் பல நதிகளையும்¹ நகரங்களையும் வணங்களையும் பார்த்தேன். நான் அப்போது கொள்ளிவட்டம்போற் சுழன்று இந்த உலகத்தைப் பகுவின் குளப்படிபோலவும் கண்ணடி போலவும் கண்டேன். பின்பு நான் கீழ்த்திசைக்குச்சென்று பல

வித மரங்களையும் பர்வதங்களையும் அழகிய நதிகளையும் பல குளங்களையும் கண்டேன். அங்கே நான் தாதுக்கள் நிறைந்த உதய பர்வதத்தையும் எப்போதும் அப்சர கணங்களுக்கிருப்பிடமாகிய பாற்கடலையும் கண்டேன். ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது வாலியினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டித் திடீரென்று திரும்பி நான் வேறொரு பக்கமாக ஓடினேன். அப்படி மாறி யோடும்போது பெயர்த்தும் வாலியினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டித் திரும்பித் தென்றிசைக் கோடினேன். அங்கே விந்தமலைக்குரிய மரங்கள் செறிந்து சந்தன மரங்களடர்ந்து விளங்குகிற வேறொரு துருமசைவத்தைக் கண்டேன். பின்னரும் வாலியினால் நெருக்கித் தூரத்தப்பட்டி மேற்குத் திசையை அடைந்து பலபல தேசங்களையும் சிறந்த அத்தகிரியையும் காணலானேன். அங்கிருந்து வடதிசைக் கோடி இமயமலையையும் மேருகிரியையும் வடகடலையும் கண்டேன். வாலியினால் தூரத்தப்பட்டி எங்கே ஓடினபோதிலும் எனக்குப் புகலிடமொன்றும் கிட்டவில்லை. அப்போது புத்திமானாகிய அதுமான் என்னை நோக்கி “அரசு, இந்த ஆச்சிரமத்தில் மதங்க முனிவர் வாலிக்கு என்ன சாபமிட்டிருக்கிறு ரென்பதை இப்போதுதான் நான் நினைத்தேன். இங்கே பிரவேசிப்பானாயின் வாலியினுடைய தலை தூறு துண்டுகளாகப் பிளந்துபோம். நான்கள் இங்கே யாதொரு பயமுமின்றிச் சுகமாக வாழலாம்” என்று சொன்னான். கோமக, அதன் பின் நான்கள் ரிசியமுக பர்வதத்தை அடைந்தோம். மதங்கமுனிவரிட சாபத்தின் பயத்தினால் வாலி அங்கு வரவில்லை. அரசு, இவ்விதமாகவே நான் இந்தப்பூமண்டலம் முழுவதையும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்தேன். அதன்பின் இந்த நகரம் வந்து சேர்ந்தேன்” என்று கூறினான்.

உயிரிற்குப் பயந்து ஓடிவானாலும் சக்கிரீவன் முன் வழியிற்கண்ட வனப்புக்களை விழிக்கொண்டு செல்ல மறுத்தானல்லன்; இப்பொழுது அதனைக் கூற மறந்தானுமல்லன். எனினும் கம்பரது நூலில், தென்திசைச் சென்ற அனுமனுக்கு மட்டுமே சக்கிரீவன் வழிவளம் சொல்லியசெய்தி செப்பப்பெற்று இருக்கின்றது. அவ்வாறு வழிவளத்தழகு கெழுமிய செய்யுள்கள் சில இவ்வயின் பெயர்த்துச் சொல்லத்தகும. கூறுவான் சக்கிரீவன்—

சண்டு நின்றெழுந் தீரைந்து நூறெழில்
தூண்டு சோதிக் கொடுமுடி தோன்றலால்
நீண்ட நேமிகொ லாமென நேர்தொழ
வேண்டும் விந்த மலையினை மேவுவீர்

[இங்கிருந்து புறப்பட்டு, அழகுவிளங்கும் ஒளியோடு கூடிய ஆயிரம் சிகரங்கள் காணப்படுவதால் நீண்ட திருமால்தானே வென்று எதிர் சென்று தொழுவதற்கு உரிய விந்தியமலையை முதலிற் சேர்வீராக]

எனத்துவக்குகின்றான். அப்பொழுது அவர்களிருந்த மதங்காச்சிரமத்திற்குத் தெற்கே செல்லவேண்டிய அவ் வனுமனுக்கு அதன் வடக்கில் உள்ள விந்தமலையை அறிவுறுத்தியது ஏனென ஐயமெய்துதல் இயற்கையே. இத்தற்குக் கம்பரோடு வான்மீகி முனிவரும் உத்தரம் சொல்லவேண்டியவராயிருக்கின்றனர். ஏனெனில், வடநூலிலும் சக்கிரீவன், “பலவிதமரங்களும் கொடிகளும் செறிந்த ஆயிரம் சிகரங்களையுடைய” விந்தமலையை முதலில் தெரிவித்திருக்கின்றான். இமயத்தை நடுவாக வைத்து அதற்குத் தெற்கிலுள்ளவைகளை விளம்புகின்றானன்றித் தானிருக்குமிடங்

கருதிச் சாரூந்திசை செப்புகின்றானல்லன் போலும்.
பிறகு,

தேடி யவ்வரை தீர்ந்தபின் நேவரு
மாடு கின்ற தறுபத மைந்தினைப்
பாடு கின்றது பன்மணி யாலிரு
ளோடு கின்ற நருமதை யுன்னுவீர்

[அவ்வீர்தமலையில் தேடி முடிந்தபின், தேவர்களும் வந்து நீராடப்பெறுவதும், வண்டுகள் பஞ்சமம் என்னும் இசையைப் பாடுவதும், பல இரத்தினங்களின் ஒளியால் இருள் ஒடுவதும் ஆன நருமதையாற்றைப் போய்ச்சேருங்கள்]

என்னுங்கால் சக்கிரீவன் அந்நதியின் நினைவை எத்தனை அருமையோடு பாராட்டுகின்றான் என்பது தெரிகின்றது. அவ்வாறே,

வாம மேகலை வானவர் மங்கையர்
காம ஓசற் களியிசைக் கள்ளினால்
தூம மேனி யசணந் துயில்வறு
மேம கூட மெனுமலை யெய்துவீர்

[அழகிய மேகலையணிந்த அரம்பையர்களுடைய, ஆசையோடு ஊசல் ஆடும் களிப்பினால் பாடுகின்ற இசையாகிய கள்ளினால், புகைபோன்ற நிறத்தையுடைய அசணப்பறவைகள் தூங்குகின்ற ஹேமகூடம் என்னும் யலையைச் சேருங்கள்]

என்னும் போதும் அழகிய நினைவுகள் அவன் மனத்தைச் சூழ்ந்திருக்குந்தன்மை புலப்படுகின்றது. பின்னர், முண்டகத்துறை யென்றவொரு பொழிலை,

ஞால துங்குறு நல்லறத் தோர்பொருள்
போல நின்று பொலிவது பூம்பொழில்
சீல மங்கையர் வாயெனத் தீங்கனி
கால மின்றிக் கனிவது காண்டிரால்

[மலர்கள் நிறைந்த அச்சோலையானது, உலகத்தாரால் அனுபவிக்கப்படும் நல்லதருமசாலிகளின் செல்வம்போல நின்று விளங்குவது; இனிய பழங்கள் காலமல்லாக் காலத்திலும் சீலமுடைய மங்கையர்தம் உதிகள் போலப் பழுத்திருக்கப் பெறுவது. அதனைக் காணுங்கள்]

என்ற போதும் சக்கிரீவன் தன் மனத்தின் வனப்பினைக் காட்டுகின்றான். பின்னர்,

அரனதிக னுலகளந்த வரியதிக
னென்றுரைக்கு மறிவி லோர்க்குப்
பரகதிசென் றடைவரிய பரிசேபோற்
புகலரிய பண்பிற் றுமால்
சுரந்தியி னயலதுவான் றேய்குடுமிச்
சுடர்த்தொகைய தொழுதோர்க் கெல்லாம்
வரனதிகந் தருந்தகைய வருந்ததியா
நெடுமலையை வணங்கி யப்பால்

[சிவபிரானே உயர்ந்தவனென்றும் உலகையளந்த திருமாலே உயர்ந்தவனென்றும் வாதாடுகின்ற மூடர்களுக்குப் பரகதியைச் சென்று சேர்வது இயலாதது ஆவதுபோல், அடைவதற்கு அரியதாகிய ஆகாயக்கையின் அருகிலுள்ளதும், ஆகாயத்தை அளவிய சிகரங்களில் சூரியசந்திரர்கள் தங்கப்பெறுவதும், தன்னை வணங்கியவர்களுக்குச் சிறந்த வரங்களைத் தரவல்ல தன்மையுடையதும் ஆகிய அருந்ததியென்னும் பெரிய மலையை வணங்கி, அப்பால்] செல்லும்படி சொல்லும்போது அரி அரவாதத்தின் அறிவிலாமையை விளக்க நினைத்தவன் மனது மிக்க தெளிந்ததா யிருத்தல்வேண்டும். இம்மாபெரும் ஞானின் துவக்கத்திலேயே,

நீற ணிந்த கடவுணி றத்தவான்
ஆற ணிந்துசென் றார்கலி மேய்ந்தகிற்
சேற ணிந்தமு லைத்திரு மங்கைதன்
வீற ணிந்தவன் மேனியின் மீண்டவே.

என்னத் திருமாலும் சிவபிரானும் ஒருவரே யாகுந்தன்மையை உற்றுரைத்த கம்பர்பெருமான், அவ்வுண்மையை உணராமல் வழக்கிற்கிழுக்கும் கீழ்மையை இங்குச் சக்கிரீவன் வாய்கொண்டு பழிக்கின்ற ரொன்பதில் ஐயமில்லை. எனின், “சிவபிரானே மேலானவனாக இருந்தும் அது வுணராமல் திருமாலே மேலானவன் என்று உரைக்கும் அறிவிலார்” எனச் சைவப்பற்றின் வேகத்தாலும், அல்லது “திருமாலே மேலானவனாக இருந்தும் அது வுணராமல் சிவபிரான் மேலானவனாக அல்லது திருமால்தான் மேலானவனாக என்று தெளியாமற் கேட்கின்ற அறிவிலார்” என்று வைணவத்தொடர்பின் ஊக்கத்தாலும் பொருள்காணப் புகுவது பொருந்தாமையோடு கம்பர்பிரானையும் அவர்தம் மெய்யுணர்வினின்று கடத்தி விட்டதாகும். எனினும், சக்கிரீவன் கூற்றே யிதுவாதலின் அதன் பொறுப்பைக் கவிபின்மீது சுமத்தவேண்டா எனப் பகர்ந்து வாதத்திற் கிடமான பொருளையே இவ்வடிக்குச் சாதிக்கமுயல்வதும் அழகன்று. ஏனெனில், இகலுடைய இப்பொருள் இவ்வடிக்குச் செம்பொருளாகாது. மற்று, சக்கிரீவன் தன் மனத்தில் எதுகருதியியம்பினானே எங்கனம் யாம் அறிகோம் என்னுள் சொல் ஒருவாறு ஏற்புடைத்தேயாயினும், அரனே அல்லது அரியே உயர்ந்தோன் என்னும் பொருள் குறித்தனயின், அதனைத் தழுவி மகிழ்வோர், அப்பொருள் குருக்கு மதியால் குறித்த பொருளே என்பதையும் மறத்தலாகாது. இன்ன தனை மறவாதார், இவ்வடியைத் தம் மேற்கோளாகக் கொள்ள வெள்ளுவார் திண்ணம்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

7-ம் பத்து 10-ம் தசகம்.

[415-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

6-ம் பாசரம்.

ஒன்றும் நில்லாசெயும் முற்றவும் தீவினை
உள்ளித்தொழுமின் தொண்ட
ரன்று அங்கமர்வென் றருப்பிணி நங்கையணி
நெடுந்தோள் புணர்ந்தா

னென்று மெப்போது மென்னெஞ்சம்
துதிப்பவுள்ள மிருக்கின்றபிரா
னின்றவணி திருவாறன் விளையென்னு
நீள்கா மதுவே.

உரை:—உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர் - எம் பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்ய இச்சையுள்ளவர்களே! உள்ளி - மனலால் உள்ளபடி யதுபவித்துத்

தொழுமின்-அவனைவணங்குகோள், தீவினை-முன்பு
இயற்றிய தீவினைகளின் கொடியபயன்கள், ஒன்றும்
நில்லா-கொஞ்சங்கூட நவிவு செய்யமாட்டா-அன்று
பூர்வகாலத்திலே, அமர்வென்று - பலாத்காரமாய்த்
தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு மணந்துகொள்ள வே
ண்டுமென்று வந்த சிசுபாலாதிகளை யுத்தத்தில் அடி
த்துத் துறத்தி, நங்கை - மங்களகரமன, உருப்பிணி-
உருக்குமணிப் பிராட்டியாரை, ஆணி நெடுந்தோள் -
அழகானதோள்களை அணைந்து மணந்தவன், என்றும்
எப்போதும் - எந்நாளும் ஒரு சூணம்கூட இடை
யீடின்றி, துதிப்ப-யான் துதிசெய்ய, உள்ளே இருக்
கின்ற பிரான் - எனது உள்ளத்தில் ஸ்திரவாசம்
செய்யும் எம்பெருமான் இருப்பிடம் - திருவாறன்
விளையென்று சொல்லப்பட்ட, நீள் - எம்பெருமா
னுறையுமிடமென்று கீர்த்திபெற்ற, நகரம்-(வைகுந்த
மல்ல) திருவாறன் விளையே அமைபுமென்று கருத்தா.

7-ம் பாசரம்

நீணகர மதுவே மலர்ச்சோலைகள்
சூழ்திரு வாறன்விளை
நீணகரத் துறைகின்ற பிரானெடுமால்
கண்ணன் விண்ணவர்கோள்
வாண புரம்புக்கு முக்கட் பிரானைத்
தொலைய வெம்போர்கள் செய்து
வாணனை யாயிரம் தோடுணித்தான்
சரணன்றி மற்றொன் நிலமே.

உரை:—நீள் நகரமதுவே - வைகுண்ட நாடே,
எது வென்றால், பூக்கள் மலர்ந்து அடர்ந்து விளங்
கும் சோலைகள் சூழ்திரு வாறன்விளையே-அந்தப் பெ
ருமை பெற்ற நகரத்து ஸ்திரவாஸம் பண்ணுபவனே
நெடுமால் - பக்தர்களிடத்தில் நிரம்ப பிரீதிசெய்பவ
னான திருமாலே - அவனை முன்பு ஆசிரிதர் நிமித்
தமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவதரித்தவன்; விண்ணவர்
கோள் - வானத்து நித்திய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹ
கன், வாணபுரம்புக்கு - வாணஸூரன் கோட்டைக்
குள் சென்று, முக்கண்பிரானை-வாணன் தன்னிடம்
செய்த கடுந்தவப் பயனாக அவனுக்கு தவிபுரிவதன்
நிமித்தம் அவனுடன் கலந்து சண்டைசெய்த முக்கண்
பிரபுவை, தொலைய - இவ்வளவு செய்த போரே
போதுமென்று விலகிப் போகும்படி, போர்கள் -
துணைநின்ற சேனாதிபதிகளுடன் பற்பல யுத்தங்களை
யும்செய்து, பிறகு வாணஸூரன்தோள் துணித்தான்-
வாணசூரன் ஆயிரம் தோள்களையு மறுத்துக் கொள்
றவனான கிருஷ்ணபகவான், சரண் - அடைக்கலமே
தவிரத் தமக்கு யாதுமே பற்றுக்கோடு இல்லை என்
கின்றார்.

8-ம் பாசரம்.

அன்றிமற் றொன்றிலம் நின்சரணே
யென்றகலிரும் பொய்கையின்
நின்றதன் நீள்கழ லேத்திய யானையின்
நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்

சென்றக்கனி துறைகின்ற செழும்
பொழில்கூழ் திருவா றன்விளை
யொன்றி வலஞ்செய்ய வொன்றுமோ
தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவே.

அவதாரிகை.—இங்கு ஆழ்வார் செப்பவந்தது:—
முதலையின் வாயில் நின்றும் கஜேந்திராழ்வான் விடு
பட்டதை மாதிரமல்ல, கஜேந்திரன் “ஆதிமூலமே”
என்று உண்மையின் ஞானத்துடனும் பரம விசுவா
ஸத்துடனும் பகவானிடத்தில் சரணமடைந்தபடி
யால் அவருக்கு மோகூடமே அளித்ததாகப் புராணம்.
இப்பிரகரணத்தில் பகவானிடத்தில் ஆழ்ந்த பக்தி
பாபம் தொலைவதுவே பிரயோஜனமாக அருளிச் செ
ய்வதால் இம்மஹான் திருவுள்ளத்திலும் கஜேந்தி
ரன் பிடுபெற்றா னென்றே ஆகிறது.

உரை:—“சரணம் புருந்தால் நம் அபேகை
யை முடித்துத் தருமோ வென்னப் பரமபதம் கிட்ட
இச்சையுடையவனுள் சரணத்தனை கஜேந்திர ஆழ்
வானுடைய பாபங்களை எல்லாம் போக்கி அவனை
ரக்ஷித்தருளின சரணாகத வசியனல்லவோ திருவா
றன்விளையி லிருப்பவன், அவன் நம் அபேகைதம்
செய்தருளும். ஆகையால்வாரீர் ஜனங்களே! உங்களு
டைய சமஸ்த்த துக்கங்களும் போகும்படி திருவா
றன்விளையைப் போய் அதுபவியுங்கோள்” என்கிறார்-
ஆறாயிரப்படி.

9-ம் பாசரம்.

தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித்
தெளிவிசும் பேறலுற்று
னாவினுள்ளும் உள்ளத்துள்ளு மமைந்த
தொழிலினுள்ளும் நவின்று
யாவரும் வந்து வணங்கும் பொழில்
திருவாறன் விளையதனை
மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்
கூடுங்கொ லென்னுமென் சிந்தனையே.

பதக் குறிப்புகள்:—சிந்தை-எண்ணமிடுதல், சிந்த
னை - பலகாலும் சிந்தித்தல், நவிலுகை - அடிக்கடி
பரிச்சியம் செய்தல், மந்திரம்போல் ஜபித்தல்.

பொழிப்புரை:—“திருவாறன்விளையோ கதி, திரு
நாடு அன்றே வென்றால், எல்லாப் பாவமான விபவங்
களும் விட்டுத் தெளிவிசம்பு ஏற உற்றால் அப்படிக்கு
அங்கு ஏகுமவர்களும் இதையே பெற்று மனோ
வாக்கு காயங்களால் அதுபவிப்பார். திருநாட்டுள்ளா
ருக்கும் இதுவே உகப்பான விடம். என்னெஞ்சு
திருவாறன்விளைக்கே சென்று வலஞ்செய்து கை
தொழக்கூடுமோ வென்று எல்லாக் காலமும் சிந்
தித்து ஆசைப்பட்டிக் கிடக்குமென்கிறார்.

10-ம் பாசரம்

சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்த தல்லாத்
தன்மை தேவபிரானறியும்
சிந்தையினுற் செய்வ தானறியாதன
மாயங்க ளொன்றுமில்லை

வில்லிபாரதம்

[388-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

விராடன்.

திட்டத்துய்மன், சாத்தகி, யாகசேனன் முதலிய அற்பரையும், துச்சாதனைப்போன்ற புல்லரையும் கண்டபின், நல்லோன் ஒருவனது இனிய பண்புகளை ஆராய்வோம். வீமன் தருமன் முதலானோரைப்போல் மனத்திண்மையால் பெருமைபடைத்தவன் விராடன் அல்லனென்பது உண்மையாகவே யிருக்கலாம். ஆனால் நற்காரியங்களில் ஈடுபாடும், தியாகமும், மாறாதஇனிமையும், ஒரு மனிதனுக்குப் பெருமை யளிக்கப் போதுமெனின், விராடனை யாவரினும் சிறந்தோனாக எண்ணுவதற்கிடமுண்டு. மேலும் நேர்மைமிக்க இவனது மனம் பிறர்செய்த நன்மைகளையே பெரிதாக்கொள்ளும் இனிமையும் அருமையும் வாய்ந்ததாகும். வீமன் மற்போர்புரிந்து அரசவையின் மானம் காத்தும், நிரைகவர்ந்தபோது பகைவரிடமிருந்து அரசனைச் சிறைமீட்டும், பாண்டவர் இவனுக்கு ஆற்றிய இருவகையுதவிகளுக்குக் கைம்மாறாக இவன் செய்த உதவிகள் மிகப்பலவாம். மேலும் சீசகனைத் துணைவரோடு கொலைசெய்த பலாயனைச் சிறிதேனும் நலியாது தன்னரண்மையிலே வைத்துக்கொண்டது, பிறரிடத்துக் குற்றம் காணாது குணமே கொள்ளும் இவனது பெருநோக்கைப் புலப்படுத்தும். அஃதல்லாமலும், சிவேதன் என்னும் பெரிய வீரகாளை யிருப்ப, உத்தராகுமாரன் என்னும் இளையவன்மீது பரிவு வைத்திருந்தது, இவனது எளிய மனிதத்தன்மையைப் புலப்படுத்தி, இவனைப் பின்னும் நமக்கு அருமையானதுகூறாது. அம்மகன்மே விருந்த பாசத்தினால் அவன் தருமனையும் ஒரு தரம் பகடையினால் இரத்தம் சொட்டும்படி அடித்தான். ஆனால் அடித்த மறுகணமே இளகிவருந்திய அவனது மென்மையைப் பார்ப்பின், அவன், எத்துணை எளிமைமிக்க நற்குணம் பொருந்திய கூடித்திரிய வன்மமில்லாத இனிமைமிக்கவோர் நற்புருடன் என்பது தெரியும். அத்தகையோனுக்கு ஓர் துன்பம் நேர்வதெனின் அதனினும் சோகமிக்கதோர் சம்பவம் காணமுடியாதல்லவா? மனத்திண்மைமிக்க ஒரு கன்னனுக்கோ வீமனுக்கோ நிகழும் துன்பங்கள் அத்தனைத் துன்பங்களாகமாட்டா. ஆனால் விராடனுக்கோ அவர்களைப்போல் கடுமையை நாடி ஏற்றுக்கொள்ளும் திண்ணெஞ்சும் கிடையாது; ஆதலின் துன்பம் நேர்ந்தபோது உலகில் வாழும் பல நல்லுயிர்கள் அத்துன்பத்தை ஏற்றுகொள்வதைப்போலவே, அவனும் ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் அவ்வளவு துன்பங்களினும் அவனது மனம் இனிமையோ மாறியதில்லையென்றால், அச் செம்மலுக்குப் பெருகாத கண்ணீர் வேறு யாருக்காகப் பெருகும்? முதலாட்போரில் எடுத்த எடுப்பில் தனது அருமந்தன்ன உத்தராகுமா

ரன் படவும், சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம், பராக்கிரமகாளையாய் வீமனையும் புறங்கண்டு சேனைநாதகை நின்ற சிவேதனும் மாய்ந்தபோது, தருமன் முன்பாக அவன்கூறிய உரைகள், சூரியகுலத்தோன்றலாகிய அவனது குலப்பெருந்தன்மைக்குப் பொருந்துவதோடு, கரவென்பதில்லாத அவனது குழுவித்தாய்மையையும் எத்தகைய துயரினாலும் இனிமைமாறாத அவன் நெஞ்சின் பெருமையையும் விளக்கும்.

உன்னுயிர்போல் நீவளர்த்த உத்தரன் தன்
உயிருமுருத் தெழும்சி வேதன்
தன்னுயிரும் பேரரசர் தாமிருந்து
கொண்டாடச் சமரி லீந்தார்
என்னுயிரும் நினதன்றி யார்தினிச்
சதர்முகத்தோன் ஈன்ற பாரின்
மன்னுயிருக் குயிரினையாய் எனவுரைத்தான்
வளமலிசீர் மச்சர் கோமான்.

ஒன்பதாம் நாள்வரையில் இவனது துக்கத்துக்குத் தேற்றமொழிகள் சொல்ல இவனது தம்பி சதானிகன் இருந்தான். ஆனால் அற்றைநாளிறுதியில்,
உற்றுச் சமரில் சரந்தொடுத்த
உரவோன் தன்னை யுடலோடும்
அற்றுச் சென்னி வேறாகி
வீழத் துணித்தே யம்பொன்றால்
செற்றுக் கங்கை மகனிற் ப

என்றபடி அவனும் இறந்தொழிந்தான். ஆனால் அந்நல்லோனுக்கு அத்துயரங்கள் போதாபோலும். பதினமூன்றாம்நாள் தன் மகனையும் வைதவ்யம் கண்டான். கண்டதும் துயரமெல்லாம் முற்றின. காணவேண்டிய துயரமெல்லாம் கண்டபின் இனியென்ன துயரம்! பதினான்காம் நாள் நள்ளிரவிலும் நடந்த பெரும் போரினிறுதியில், கீடோற்கசன் பட்டகைப் பற்றி ஐவர்துயருழந்து ஒருபால்நின்றபோதுவேறோர்களத்தில், அருகிலிருந்து சோகங்கூர்வதற்கும் ஒரு வரில்லாமல் கேட்பாரின் நின்று விராடனது சோர்ந்த உள்ளத்தைத் துரோணனது நெடுவாளியொன்று கீண்டு துயரம் முற்றியதோ என்று தடவி அவனது உயிருடன் அப்பாற்போயிற்று, அச்சமயத்தில் யாகசேனன் ஒருபக்கத்தில் கொலையுண்டு நிற்கவும், அவனது மகன் திட்டத்துய்மன்,

பொருமுனையில் எந்தையாவி கவர்வோய்நீ
இனிநானைச்
செறுமுனையில் மன்னர்காண நின்மகன்முன்
வீழ்த்துவனே

என்று துரோணனைப் பார்த்துக் கூறிய 'அழுவதா சிரிப்பதா' என்று சொல்லமுடியாத வஞ்சின மொழிகள் அப் பேயாடுகளத்தில் ஒலித்துநின்றன.

ஒத்தெல்லோ

[Shakespeare's — "Othello"]

[406-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

அங்கம் 3. களம் 2.

இடம்:—அரண்மனையிலுள்ள ஓர் அறை.
ஒத்தெல்லோவும் இயாகோவும், சில
மேன்மக்களும் வருகின்றனர்.

ஒத்தெல்லோ:—இக்கடிதங்களை, இயாகோ, மாஅ
மியினிடம் கொடு; அவனால் என் கடமையை ஸெ
னெட் சபைக்குச் செய்: ¹ அதன்பின், நான் வேலை
யின்மேல் உலவிக்கொண்டிருப்பேன்; ² அங்கு என்
னிடம் வா.

இயாகோ:—நன்று, நல்ல வென் தலைவ; அன்னது
செய்குவேன்.

ஒத்:—இந்தக் கொத்தளம், மேன்மக்கள்,—
நாம் அதனைப் பார்ப்போமோ? ³

மேன்மக்கள்:—பிரபுவின்பக்கல் யாம் காத்திருக்
கின்றோம். ⁴

[போகின்றனர்]

அங்கம் 3. களம் 3.

இடம்:—அரண்மனையைச் சார்ந்த நந்தவனம்.

டெஸ்டிமோனாவும், காஸ்லியோவும்,
எமிலியாவும் வருகின்றனர்.

டெஸ்டி:—நல்லகாஸ்லியோ, நின் பொருட்டு நான்
என் திறமையைத் தையும் செய்வேன் ¹ என்ன நிச்சயமா யிரு.

எமிலியா:—நல்ல அம்மா, செய்க. காரணம் தன்
னதே யென்ன என் கணவனை இது வருத்துகின்ற
தென்று நான் உறுதியாய்க் கூறுவேன். ²

டெஸ்டி:—ஆ, உத்தமமான ஒருவன் அவன் ³—
நீயும் என் தலைவனும், நீவிர் இருந்ததுபோல் நட்பி
னர்களா யமைப்பேனே யல்லாமல், காஸ்லியோ, நீ
ஐயமடைய வேண்டா. ⁴

காஸ்லியோ:—வண்மைமிகு வனிதாய், மைக்கீல்
காஸ்லியோவிற்கு நேர்வது எதுவானாலும், அவன்
நின் உண்மை ஊழியனேயன்றி வேறு யாதும் ஒரு
போதும் ஆகமாட்டான். ⁵

டெஸ்டி:—அதனை அறிவேன் நான்: நினக்கு வந்
தனம். என் தலைவன்பால் அன்புடையை நீ; நெடுங்
காலமாய் அவனை நீ யறிவாய். பிரிவினில் அவன் உசி
தமான தூரத்திற்கும் அப்பால் விலகிநிற்கமாட்டா
னென்பதை நன்கு நீ நிச்சயம் செய்துகொள். ⁶

காஸ்:—ஆம், ஆயினும், பெருமாட்டி, அவ்வுபா
யம் அதிக காலமாவது நீட்டிக்கலாம், அல்லது, தட்
பமான மிகநீர்த்த உணவின்யாவது உட்கொள்ள
லாம், அல்லது சந்தர்ப்பத்தை யுங் கடந்து தன்னை
யே பெருக்கிக்கொள்ளவாவது கொள்ளலாம்; அத
னால், நானும் இல்லாமல் எனது இடமும் நிறைந்து
விடவே, எனது அன்பையும் ஊழியத்தையும் என்
தலைவன் மறந்துவிடுவான். ⁷

குறிப்பு:—இக்களம் மிகச் சிறியது. ஒத்தெல்லோவின்
மனம் மாறுபட்டு உடைவதன் முன்னே அவன் எவ்வளவு
கருத்துடன் தான் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் கவ
னித்தான் என்பதையும், மற்றவர்களிடத்தில் எவ்வளவு
வினயமுடன் நடந்துகொண்டான், என்பதையும் எடுத்த
துக் காட்டுவதற்கு இந்தச் சிறு களம் மிகவும் உதவியா
யிருக்கின்றது.

(1) தான்வந்தகப்பலின் மாலுமியின் மூலமாக, ஸெனட்
சபையினர்க்குச் சில கடிதங்களைக் கொடுத்தனுப்புவதோடு
தன் வணக்கத்தையும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி
சொல்கின்றான்.

(2) வேலை, என்பது இங்கு, காவலிற்காகக் கட்டப்படு
கின்ற கொத்தளங்களின் கட்டிட வேலை, கட்டப்பட்டு
வருகின்ற கொத்தள வேலைகளை நான் சுற்றிப்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கின்றேன், அங்கு வா - என்பது பொருள்.

(3) கொத்தளங்களைப் பார்வையிடப் போவோம்,
வாருங்கள் - என்பது பொருள்.

(4) உன் சித்தத்தின்படி செய்யக் காத்திருக்கின்றேன்—
என்பது பொருள்.

குறிப்பு:—மூன்றாம் அங்கம் முதற்களத்தின் முடிவில்
கண்டபடி, எமிலியா காஸ்லியோவை அழைத்துச் சென்று
டெஸ்டிமோனாவின் சந்திக்கும்படி செய்திருக்கின்றான்.
காஸ்லியோ தன்னுடைய குறையைத் தெரிவிக்கக்கேட்டு
அவன்பால் இரக்கக்கொண்ட டெஸ்டிமோனா, அவன்
பொருட்டு ஒத்தெல்லோவினிடம் மன்றாடி மீண்டும்
அவனை வேலையில் அமர்த்திவைக்க முயல்வதாக வாக்க
ளிக்கின்றான் - இதனுடன் இக்களம் ஆரம்பமாகின்றது.

(1) திறமையைத் தையும் செய்வேன் - என் திறமை
யனைத்தையும் செலுத்தி வேண்டியவெல்லாம் செய்வேன் -
என்பது பொருள்.

(2) காஸ்லியோவின்மீது ஒத்தெல்லோ கோபங்கொள்
வதற்குத் தானே காரணமாயிருந்தான் போல என்கணவ
னாகிய இயாகோ வருத்துகின்றான் - என்பது பொருள்.
ஆகையால், இவ்விஷயத்தில் நீ முயன்று காஸ்லியோவை
மீண்டும் வேலையில் அமர்த்துவாயானால் இயாகோவும்
நன்றிபாராட்டுவான் - என்னுக்குறிப்பு இதனில் அடங்கி
யிருக்கின்றது.

(3) இது இயாகோவைக் குறித்துச் சொன்னது. உண்
மையான என்மும் உத்தமனென்றும் இயாகோவைப்
பாராட்டாதவர் இல்லை.

(4) நீங்கள் இருவரும் இதன்முன் இருந்ததுபோல்
மீண்டும் நட்பினர்களாகும்படி செய்வேனே யல்லாமல்,
சும்மாவிருந்துவிடமாட்டேன், இதனை நீ நிச்சயமாக வைத்
துக்கொள் - என்பது பொருள்.

(5) கட்டுரைச் சுவையின் பொருட்டு, காஸ்லியோ தன்
னையே இங்குப்படர்க்கையில் பேசிக்கொள்கின்றான். என்
பொருட்டு நீ செய்யும் முயற்சி பயன்பட்டாலும் பயன்
படாவிட்டாலும், உனக்கு நான் என்றும் கடமை பூண்ட
ஊழியனாயிருப்பேன் - என்று உபசாரம் கூறுகின்றான்.

(6) இச்சம்பவம் நேர்ந்தபின், உன்னின்று எவ்வளவு
தூரம் விலகி நிற்பதுபோல் ஊரார் கண்களின்முன்
தோன்றுவது உசிதமோ, அதனிலும் அதிகம் விலகாமல்

டெஸ்:—அந்த ஐயங்கொள்ளாதே; இங்கு எமிலி யாவின் முன்னிலையில், உன் இடத்தைப்பற்றி நான் உறுதி கூறுகின்றேன். ⁸ நிச்சயமாக நினைத்துக்கொள்; ஓர் நட்பினை நான் பிரதிக்கினை செய்துவிட்டால் கடைசி நிபந்தனைவரையில் நானதனை நிறைவேற்றுவேன். ஒருபொழுதும் என் தலைவன் கண்ணுறங்க விடமாட்டேன்; வழிப்பட்டு வணங்கும் வரையில் அவனைவிழிக்கவைத்திருப்பேன்; அவன் பொறுமையிழக்கும் வரையில் வணுடன் பேசுவேன்; ⁹ அவன் படுக்கை ஒரு பள்ளிக்கூடம்போல் தோன்றும் ¹⁰, உண்ணுமிடமும் உற்றதை உரைக்குமிடமாகும் ¹¹; அவன்செய்யும் ஒவ்வொன்றினோடும் காஸ்வியோவின் வேண்டுகோளைக் கலந்துவிடுவேன். ஆதலால், காஸ்வியோ கனிப்போ டிரு; ஏனெனில், உன் பொருட்டு மன்றுகின் ரவள் உன் வழக்கைக் கைவிட்டுக் கொடுப்பதனினும் சாகவாயினும் சாவாள்.

[ஒத்தெல்லோவும் இயாகோவும் தூரத்தில் வருகின்றனர்].

எமி:—பெருமாட்டி, இதோ என் தலைவன் வருகின்றான்.

காஸ்:—பெருமாட்டி, நான் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

டெஸ்:—ஏன், இரு, நான் பேசுவதைக் கேள்.

காஸ்:—பெருமாட்டியே இப்பொழுதில்லை. மிகவும் அமைதியிழந்து என்னுடைய காரியத்திற்கு நான் தகுதியற்றவனாயிருக்கின்றேன்.

டெஸ்:—நல்லது, உசிதம்போற் செய்.

[காஸ்வியோ போகின்றான்]

இயா:—ஹா! நான் விரும்பவில்லை அதனை.

ஒத்:—என்ன சொல்கின்றாய் நீ?

இயா:—ஒன்றுமில்லை, என் தலைவ: அல்லது ஒரு காஸ்—என்னவென்று தெரியவில்லை எனக்கு ¹².

ஒத்:—அது காஸ்வியோ அன்றோ, என் மனைவியினின்று பிரிந்தது?

இயா:—காஸ்வியோவா, என் தலைவ? இல்லை, நிச்சயம், நீ வருவது கண்டு, இப்படிக்குற்றவாளி போல் அவன் கார்து செல்வானென்ன என்னால் நினைக்க இயலவில்லை.

ஒத்:—அவன் தான் அதுவென்றே நம்புகின்றேன் நான்.

டெஸ்:—என்னவோ இப்பொழுது, என் தலைவா ¹³? குறையிரந்து நிற்போன் ஒருவனுடன் நான் இங்குப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன், நின் மன வேறு பாட்டில் மெலிகின்ற ஒருவன் ¹⁴.

ஒத்:—யாரது நீ குறிப்பது?

டெஸ்:—ஏன், நினது அடுத்த அதிகாரி காஸ்வியோ. நல்லவென் தலைவா, நின்னை வயப்படுத்த ஏதேனும் வனப்பாதல் வன்மையாதல் யான் உடேயேனாயின், இவ்வேளை அவன் சமாதானத்தை அங்கீகரித்துக்கொள் ¹⁵. ஏனெனில், உண்மையாகவே உன்னை நேசிக்கின்ற ஒருவன் அவன் அல்லலையின், அறிவினாலின் அறியாமையின்றானே பிழை யிழைக்கு மொருவ னல்லலையின், மெய்யுடைய முகத்தைத் தேர்ந்தறிய நான் வல்லெனல்லேன் ¹⁶. வேண்டிக்

இருக்கும்படி நான் உங்களிருவரையும் சேர்த்துவைக்கின்றேன் - என்பது பொருள்.

(7) உன்னுடன் முன்போல மிகநெருங்கிப் பழகாமல் ஓரளவு விலகியிருப்பவன்போல் தோன்றுவதே உசிதமும் உபாயமும் ஆவதால், ஒத்தெல்லோ அவ்வளவே உன் நட்பிற்கு அயலாகத்தோன்றுவான், என்று டெஸ்டிமோனூ கூறியதைக்கேட்ட காஸ்வியோ, 'அவ்வுபாயமே அபாயமாய் முடிந்துவிட்டால் என்ன செய்வது' என்று அஞ்சுகின்றான்.

உபாயம்..... நீட்டிக்கலாம்—உபாயங்கருதி ஆரம்பித்த அப்பிரிவு நெடுங்காலம் நீட்டித்தாலும்,

உபாயம்..... உட்கொள்ளலாம் - பிரிவு தீர்ந்து நட்பு வளர்வதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்துகொள்ளாவிட்டாலும், உணவு - இங்கு நட்பினை உறுதி செய்யும் தொடர்பு. நுட்பமான - நுணுகிநுணுகிக் குற்றங்காணும் தன்மையையுடைய. நீர்த்த - வலிமை யற்று நெகிழ்ந்து போன.

உபாயம்..... பெருக்கிக் கொள்ளலாம் - உபாயம் உபாயம் என்று மேன்மேலும் பிரிந்து விலகுவதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களே நேருமானாலும்.

நானும்..... மறந்து விடுவான் - நானும் அயலில் இல்லாமல், நான் இழந்த அந்த அடுத்த அதிகாரப் பதவியை வேறொருவனுக்கும் கொடுத்து விடுவானால், பிறகு அவன் என்னை அடியுடன் மறந்துவிடலாமே.

(8) உன் இடத்தை நான் உனக்கு மீண்டும் பெற்றுத் தருவேன் என்று நான் எமிலியா சாக்ஷியாக வாக்களித்திருக்கின்றேன்—என்பது பொருள்.

(9) ஒத்தெல்லோவை உறங்கவேணும் வேறொன்று செய்யவேணும் விடாமல் ஓயாது உன் பொருட்டுப் பிரிந்து பேசிப்பேசி அவன் தன் பொறுமையை இழந்து என் வேண்டுகோளிற் கு இணங்கும்படி செய்வேன் - என்பது பொருள்.

(10) அவன் படுக்கையி லமர்ந்த காலத்திலும் இவ்வொரு பாடத்தையே படித்துப் படித்துக் கற்பிப்பேன் - என்பது பொருள்.

(11) உணவருந்த உட்கார்ந்தால், அப்பொழுதும் அவனிடம் இதனையே பேசி, அவன் உன்னை வேலையினின்று தள்ளியது தவறேயென்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்வேன் - என்பது பொருள்.

(12) ஒத்தெல்லோ தன் மனைவியின் மீது சந்தேகம் கொள்ளும்படி செய்வதற்கு இயாகோ துவக்கும் வகை இது. தான் எண்ணுவதைச் சொல்லவிரும்பாதவன்போல் பாவனைசெய்து ஒத்தெல்லோவின் மனதை இயாகோ இவ்வண்ணம் குழப்பிவிடுகின்றான்.

(13) ஒத்தெல்லோவின் மனக் குழப்பத்தை அவன் முகத்தில் கண்ட டெஸ்டிமோனூ சிறிது வியப்புடன் இன்னணம் கேட்கின்றான்.

(14) உன்னுடைய அன்பை இழந்தமையால் வருத்திச் சோர்கின்ற காஸ்வியோ தன் குறையைத் தீர்க்கும்படி இப்பொழுது உன்னுடன் மன்றடிக்கொண்டிருந்தான்—என்பது பொருள்.

(15) உன்னை வயப்படுத்தக் கூடிய அழகேனும் வல்லமையேனும் எனக்கிருப்பது உண்மையாயின், இப்பொழுது அவன் உன்னுடன் சமாதானமாக வேண்டுமென்பதை நீ இப்பொழுதே நீ ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்—என்பது பொருள்.

(16) உள்ளத்தின் நிலையை முகமே காட்டும். காஸ்வியோவின் முகத்தினின்று, அவன் உன்பால் உண்மை நேயமுடையவென்பதையும், அவன் இழைத்த பிழை அறியாமையால் நேர்ந்ததென்பதையும் நான் உணர்கின்றேன். இது தவறாயின், முகத்தினின்று அகத்தின் தன்மையை அறியமாட்டாதவள் என்று என்னை மதித்துவிடு-

கொள்கின்றேன். அவனை மீண்டும் அழைத்துக் கொள்.

ஒத்:—இவ்விடம்விடீட்டிப்பொழுது சென்றானே அவன்?

டெஸ்:—ஆம், உண்மை; தன்னொடு வருந்தும்படி தன் துன்பத்தின் ஒருபகுதி என்னொடு விட்டுச் செல்லுமவ்வளவு தாழ்மைப்பட்டு¹⁷. நல்ல வென் அன்பே, அவனை மீண்டும் அழை¹⁸.

ஒத்:—இப்பொழுதில்லை, இனிய டெஸ்டிமோனா; மற்றொரு சமயம்.

என்பது பொருள். (எனினும், இயாகோவையும் மிக உத்தமன் என்று மதிப்பவரும் இவனே, என்பதை மறத்தலாகாது).

(17) அவ்வளவு தாழ்மைப்பட்டு அகன்றான் - என்று முடித்துக் கொள்க. தாழ்மையுடன் அவன் சென்ற நிலையைக் காண நானும் அவனளவு துன்பமுடையவளாக இருக்கின்றேன் - என்பது பொருள்.

(18) மீண்டும் அழை என்பது, அவனுடைய உத்தியோகத்தை மீண்டும் அவனுக்குக்கொடு என்னும் பொருளுடையது.

கலித்தொகை

[404-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மருதக்கலி - 8

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து குற்றமற்றவன் போல நின்ற தன்னைத் தேற்றவரும் தலைவனை நோக்கித் தலைவி, “பெரியீர், நும் பரத்தைமையாம் காணும் நிலைமையில் இருத்தலின் எமக்கு ஒன்றும் உரையாது நும்பரத்தையர்க்கு உரைப்பீராக” எனக் கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை கண்பொர வொளியிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற் றண்கமழ நறுந்தேற லுண்பவண் முகம்போல வண்பிணி தலைவிடே உம் வயலணி நல்லூர

நோதக்கா யெனரினனை நெந்தீவா ரில்வழித் தீதிலென் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன் னெகிழ்தொடி யினையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந் திழுவனப் பிழந்தின் கண்ணிவர் துரையாக்கால்

கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி மனத்திறீ திலென மயக்கிய வருதிமன் னலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தநின் மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சார்தம்வந் துரையாக்கால்

என்னை செய்யினு முரைத்தீவா ரில்வழி முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன் னிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுட்டலைக்கொள்ளக் கரையிடைக் கிழந்தின் காழகம்வந் துரையாக்கால்

எனவாங்கு

மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுநின் றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும் புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெளிற் றோலாமோ ரின்பொய் மருண்டு.

தரவு

(வரி 1. 5) அகன் துறை அணிபெற-அகன்ற நீருள்ள துறை அழகு பெறும்படி, புதலொடு தாழ்ந்த - சிறு துறோடு தாழ்ந்திருந்த, பகன்றை பூ உற - பகன்றையி னது பூவைப் பொருந்தும்படி, நீண்ட பாச அடை தாமரை-நீண்ட பசுமையான இலைகளையுடைய தாமரையின் மொக்கு, கண் பொர-கண்ணைத் தாக்கும்படி, ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தால் - ஒளிவிட்ட வெள்ளியாலாகிய கண்ணத்தினால், தண் கமழ் நறும் தேறல்-குளிர்ச்சி பொருந்திய வீசுகின்ற வாசனையுடைய கள்ளை, உண்பவள் முகம்போல - குடிப்பவளது முகம் விளங்குமாறுபோல, வண்பிணி தலை விடே உம் - வளப்பமுள்ள முறுக்குக் கட்டு விடும், வயல் அணி நல் ஊர - வயல்கள் அழகு செய்யும் நல்ல ஊருக்குத் தலைவனே.

அகன்றுறை பரத்தையர் சேரியாகவும், புதல் பாணர் முதலிய வாயிலாகவும், (மணமிலாப்) பகன்றைப்பூ பரத்தையராகவும், அப்பூவை உற நீண்ட தாமரை பரத்தையரைக் கூடும் தலைவனாகவும், தாமரை தலைவிடெல் தலைவன் மகிழ்தலாகவும் உள்ளுறை உவமம் கொள்க.

பாசடைத் தாமரை வண்பிணி தலைவிடே உம் ஊர் எனவும், வயல் அணி நல்லூர், எனவும் முடிக்க.

தாழ்சை

(வரி 6 - 9) நெகிழ் தொடி இனையவர் - (நீ வாராமையால்) கழன்ற தொடியினையுடைய பரத்தையருடைய, முலையிடை தாது சோர்ந்து-முலையின்மேல் தனது மகரந்தப் பொடிகள் சிந்தி, இதழ் வளப்பு இழந்த - இதழ்கள் அழகு கெட்ட, நின் கண்ணி வந்து உரையாக்கால்-நினது தலைமலை நீ பரத்தையரொடு கூடியதனை வந்து சொல்லாதபொழுதும், நோதக்காய் என - நீ வெறுக்கத்தக்கவன் என்று, நின்னை நொந்தீவார் இல்வழி - நின்னைவெறுப்பார் இல்லாதவிடத்தும், தீது இலென் யான் என - தீமை இல்லாதவன் யான் என்று, தேற்றிய வருதி-தேற்று தற்கு வருவாய். மன் - அதனால் என்ன பயன்?

நொந்தீவார் என்பது வினையாலணையும் பெயர்த் திரி சொல், தேற்றுதல் - நம்பச் செய்தல்.

(வரி 10 - 13) அலமரல் - (தமக்குர்யாரைத் தேடிச்) சுழல்கின்ற, உண் கண்ணார்-மையுண்ட கண்களையுடைய பரத்தையரின், ஆய் கோதை-அழகிய மாலை, குழைத்த-குழையும்படி செய்த, நின் மலர் மார்பின்-நினது பரந்த மார்பின், மறுப்பட்ட சார்தம்-குற்றம் பொருந்திய அநாவது பெருமை கெட்ட சந்தனம், வந்து உரையாக்கால்-வந்து நினது பரத்தமையைச் சொல்லாத பொழுதும், கனற்றி - நெஞ்சைக் கனலச்செய்து, நீ செய்வது கடிந்தீவார் - நீ ஒழுக்கின்ற பரத்தமையை வெறுப்பார், இல்வழி - இல்லாதவிடத்தும், மனத்திலீ தீது இலன் என - மனத்திலே தீமை இல்லாதவன் யான் என்று, மயக்கிய வருதி-மயக்க வருவாய், மன் - அதனால் என்ன பயன்?

மயக்கல் - மெய் அல்லாததனை மெய்யாகக் கொள்ளச் செய்தல். கடிந்தீவார் என்பது வினையாலணையும் பெயர்த் திரி சொல்.

(வரி 14 - 17) நிரை தொடி நல்லவர் - வரிசையாக அமைந்த தொடிகளையுடைய பரத்தையர் ஆடும், துணங்கையுள் - துணங்கைக் கூத்திலே, தலைக்கொள்ள - நீ கலந்துகொண்ட காரணத்தால், கரையிலே கிழிந்த - கரையிலே கிழிந்த, நின் காழகம் வந்து உரையாக்கால் - நினது ஆடை வந்து சொல்லாத பொழுதும், என்னை நீ செய்யினும் - எவ்வகையான தீங்குகளை நீ செய்தாலும், உரைத்தீவார் இல்வழி - அவைகளை எடுத்துச் சொல்லுவார் இல்லாத இடத்தும், முன் அடிபணிந்து - எம்முன் அடிபணிந்து, எமக்கு உணர்த்திய வருதி - நினது குற்ற மின்மையை எமக்கு உணர்த்த வருவாய், மன் - அதனால் என்ன பயன்?

உரைத்தீவார் என்பது வினையாலணையும் பெயர்த் திரி சொல்.

தனிச்சொல்

எனவாங்கு - அசை

கரிதகம்

(வரி 19 - 22) மண்டு(ஆறுகளினின்று)விரைவாகச்சென்று விழுகின்ற, நீர்-நீராலும், ஆரா-நிறையாத, மலிகடல்

போலும்- மிக்க கடலைப்போன்ற, நின் தண்டா பரத்தை- நினது நீக்காத பரத்தைமை, தலைக்கொள்ள-மிகுகின்ற காரணத்தினால், நானும் - ஒவ்வொருநாளும், புல தகை பெண்டிரை-நின்னோடு ஊடல் கொள்ளும் தன்மையுள்ள பரத்தையரை, தேற்றி - (நீ சென்று) தேற்றுவாயாக. மற்ற யாம் எனில்- யாமோ என்றால், நின் பொய்மருண்டு -நின் பொய்யை உண்மையாக நினைத்து, தோலாமோ - தோற்றுப் போகேமோ ?

மருதக்கலி 9.

பரத்தையிற் பிரிந்து தன்னைச் சார்ந்துநின்ற தலைவனை நோக்கிக் காமக்கிழத்தி அவன் குணமிலாச் செய்கையை எடுத்துக்கூறி ஊழினான். அதனைக் கேட்டுச் சிறிது நகைத்து 'நீ பித்து உற்றனையோ ? என மொழிந்த தலைவனுக்கு, நீரும் நும்மைச் சார்ந்தாரும் பித்துற்றீர் யான் பித்தேறிலேன்' என அவள் கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த நெய்தற்று தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுட் செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூத்த தாமரை மைதபு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங் கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர

அன்பில னறனில னெனப்படா னெனவேத்தி நின்புகழ் பலபாடும் பாணனு மேமுற்றான்

நஞ்சயிர் செகுத்தலு மறிந்துண்டாங் களியின்மை கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரு மேமுற்றார்

முன்பகற் நலைக்கடி நன்பக லவணித்துப் பின்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய்

எனவாங்கு [டொடிப் கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப வொண் பேரமர்க் கண்ணார்க்கும் படுவலை யிதுவென லூவ ருடனகத் திரிதருந் தேரே முற்றன்று நின்னிணும் பெரிதே.

தரவு

(வரி 1-5) பொய்கை பூ - பொய்கையிற் பூத்த பூவிலுள்ள, புதிது உண்ட - புதிய தேனை உண்ட, வரிவண்டு- பாட்டினையுடைய வண்டு, கழி பூத்த - கழியில் தோன்றிய, நெய்தல் தாது அமர்ந்து ஆடி - நெய்தல் மலரி லுள்ள மகரத்தப் பொடிகளை விரும்பி நுகர்ந்து, பாச அடை சேப்பினுள்-பசுமையான இலைகையுடைய தான் தற்கும் இடத்திலே, செய்து இயற்றியது போல - அழகுறச் செய்து அமைத்தது போல், வயல் பூத்த - வயலில்

தோன்றிய, மை தபு தாபரை கிளர் கொட்டை - குற்ற மற்ற தாமரையினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய, மாண்பதி-பெருமை பொருந்திய இடத்திற்கு, படர்தரு உம் - திரும்பிவரும், கொய்குழை அகை - (மகளிர்) கொய்யும் தழை தளிர்க்கின்ற, காஞ்சி - காஞ்சி மரத்தினையுடைய, துறை அணி நல்லூர் - நீர்த்துறைகள் அழகுற்ற நல்ல ஊருக்குத் தலைவனே.

பொய்கைப்பூ, காத்த பரத்தையராகவும், வண்டு தலைவனாகவும், நெய்தல் - சேரிப்பரத்தையராகவும், தாமரை தலைவியின் வீடாகவும், கொட்டை தலைவியாகவும் உள் ளுறை கொள்க.

வரிவண்டு படர்தருஉம் ஊர் எனவும், கொய்குழை அகை காஞ்சித் துறையணி ஊர் எனவும், நல் ஊர், எனவும் கொள்க.

(வரி 6-7) அன்பு இலன் அருள் இலன் எனப்படான் - நம் தலைவன் அன்பு இல்லாதவன் அருள் இல்லாதவன் என்று நீ சொல்லுதற்கு உரியவன் அல்லன், என ஏத்தி- என்று துதித்து, நின்புகழ் பல பாடும் - நினது புகழ் பல வற்றைப்பாடும், பாணனும் ஏழுற்றான் - பாணனும் பித்தேறினான்.

(வரி 8-9) நஞ்ச உயிர் செகுத்தலும் அறிந்து உண்டாங்கு - விஷம் உண்பார் உயிரை நீக்குதலை அறிந்தும் உண்டாற்போல, அளி இன்மை கண்டும் - (தம்மேல் நினக்கு நிலைத்த) அன்பு இல்லாமையைக் கண்டும், நின் மொழிதேறும் - நின்னுடைய மொழியை நம்பும், பெண்டிரும் ஏழுற்றார் - பரத்தையரும் பித்தேறினர்.

(வரி 10-11) முன்பகல் தலைக்கடி - முற்பகலில் ஒருத்தியைக்கடி, நன்பகல் அவள் நீத்து - நடுப்பகலில் அவளைக் கைவிட்டு, பின்பகல் பிறர்தேரும் - பின்பகலில் வேறு சிலரை ஆராயும், நெஞ்சமும் ஏழுற்றாய் - நெஞ்சத்தையுடைய நீயும் பித்தேறியாய்.

தனிச்சொல்

எனவாங்கு - அசை.

கரிதகம்

(வரி 13-16) கிண்கிணி - சதங்கை, மணி தாரோடு ஒலித்து ஆர்ப்ப - மணிகள் கோத்த மாலையோடு ஒலி செய்ய, ஒள் தொடி - ஒளி பொருந்திய தொடிகளையும் அணிந்த, பேர் அமர் கண்ணார்க்கும் - பெரிய யாவரும் விரும்பும் கண்ணையுடைய பரத்தையார்க்கும், படுவலை இது என - சிக்கிக்கொள்ளுதற்குரிய வலை இதுவே என்று, ஊரவார் உடன் நக திரிதரும் - ஊரிலுள்ள பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து சிரிக்கும்படி திரிகின்ற, தேர் - தேரானது, நின்னிணும் பெரிது-நினைக் காட்டிலும் அதிகமாக, ஏழுற்றன்று - பித்துற்றது. யானே பித்துற்றேன் அல்லேன் என்பது கருத்து.

ஊரவாள் என்பது தொழிலாலே ஆண் ஒழித்து நின்றது.

<p>வினிக்யூர் காலாறு மருந்து சுகந்தமணி சுகந்தமணி சுகந்தமணி</p>	<p>சுகந்தமணி B. V. பண்டித் அவர்கள் கொப்பாசய டானிக். ௨200 சுகந்த டானிக். ௫.150 ஏமாற வேண்டாம் நேரில் பெற்றுக்கொள்க</p>	<p>ஆர்ப்பே வீதவல் B. V. பண்டித் அவர்கள் பூக்கர கஸ்தூரிமாத்திரை. ௦.4-0 கோரோஜனை . 0.6-0 பாலசஞ்சீவினி . 0.4-0 புரஸ்ஸுதா டானிக் ௫ 1</p>
<p>40 நாட்கள் உபயோகப் பாக்கெட் அணு ஒன்று</p>	<p>மலையாள மருந்து நஞ்சன்குபெல்பாடி சாதாரண பாக்கெட் (நினைவு எம்.டி.எம்.) IDL 61.00டிக்கெட் டப்பி வரேகா கொலா மருந்தை உபயோகிக்கும் எல்லா யுகளில் கிண்கிணி மணித்தார்ப்ப வொண் மலையாள மருந்து மலையாள மருந்து சாதாரண பாக்கெட் (நினைவு எம்.டி.எம்.) IDL 61.00டிக்கெட் டப்பி சுகந்தமணி B. V. பண்டித் அவர்கள் கொப்பாசய டானிக். ௨200 சுகந்த டானிக். ௫.150</p>	<p>போலிகள் இருப் பதால் வீதி களில் வாங்க வேண்டாம்</p>

சென்னை பங்களா தோட்ட விற்பனை விளம்பரம் (FOR SALE)

1. எழும்பூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு எதிரில் பங்களா ஒன்றும் அதன் சுற்றுள்ள அவுட் அவுசுகள் (Out Houses) கராஜ் (Garage) தோட்டம் உள்பட கராஜ் விலை ரூபாய் 30,000 (முப்பதாயிரம்). இதில் அசிஸ்டன்ட் கமிஷனர் (Asst Commissioner) துரை ஒருவர் சுமார் மூன்று வருடங்களாக மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 130-க்கு (ரூபாய் நூற்று முப்பதுக்கு) வாடகை கொடுத்து வசித்து வருகின்றார்.

2. எழும்பூர் பூந்தமல்லி ஐரோட்டுக்குத் தென்பாரிசத்தில் பழைய போலீஸ் கமிஷனர் ஆபீஸ் ரோட்டில் ஒரு பெரிய பங்களாவும் அதைச் சார்ந்த 17 மனை பல் வகை விருட்சத்தோட்டமும் கராஜ் முதலியன உள்பட, கராஜ் விலை ரூபாய் 60,000 (அறுபதாயிரம்) மற்றும் வேண்டும் விபரம் அடியில் கண்டவரிடம் அறிந்துகொள்க.

இ. ந. தணிகாசல முதலியார், அட்வகேட், 412, திருவல்லிக்கேணி ஐரோட், சென்னை.

வர்த்தமானம்

இந்தியாவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் குதிரைப் பந்தயம் நடப்பதுபோலச் சீனாவில் வெட்டுக்கிளிப் பந்தயமும், சீயம்நாட்டில் மீன் சண்டையும், அல் ஜீரியாவில் விஷப்பாம்புச் சண்டையும் நடக்கிறதாம். இதற்காக மக்கள் ஏராளமான பொருளை விரையம் செய்கிறார்களாம்.

* * *
போலிப் பல்:—கிறிஸ்து நாதர் பிறப்பதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தென் அமெரிக்காவிலுள்ள இன்கா ஜாதியார் போலிப் பற்கள் கட்டிவந்தார்கள். அந்தப் பற்கள் உறுதியாயும் இருக்கின்றனவாம். அந்தப் பழங்காலத்துப் பற்களை நியூயார்க் கண்காட்சிச் சாலையில் வைத்திருக்கிறார்களாம்.

* * *
கால் நடை வீரர்:—வடக்கே அஜ்மீரைச் சேர்ந்த லீலாதா சர்மா என்பவர் 74 மணி நேரம் ஓயாமல் நடந்திருக்கிறார். அவருக்கு வழி யெல்லாம் திராட்சை ரசமும், தேரீரும் கொடுத்துவந்தார்கள். இதற்குமுன் அமெரிக்கர் ஒருவர் 64 மணி நேரம் ஓயாமல் நடந்திருக்கிறார். சர்மாவே உலகத்தில் கால் நடை வீரராவார்.

* * *
வானவில்:—ஹாம்பர்க் நகரத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் வானவில் செடி ஒன்று இருக்கின்றதாம். ஆஸ்டர் என்ற அந்தச் செடியில் ஒரே கொத்தில் நாலு நிறமுள்ள மலர்கள் மலர்கின்றனவாம்.

* * *
எதியோப்பிய சிங்கம்:—அபிலீனியாவும் இத்தாலியும் மிகுந்த அன்னியோன்னியமாக இருந்த காலத்தில் அபிலீனிய சக்ரவர்த்தி முசோலினிக்கு ஒரு சிங்கக்குட்டி இனாமளித்தாராம். அதற்குப் பெயர் “இத்தாலியா” என்பதாம். தினந்தோறும் காலை யிலேழுந்தவுடன் முசோலினி அபிலீனியா கொடுத்த

Indo-Commercial Bank, Ltd., Mayavaram.

Capital, Reserves, etc., as at 31st
December 1935 : Rs. 11,14,741.

BRANCHES:—

Madras Office:—

107, Armenian Street.

Bazaar Branch:—

260, China Bazaar Road.

Madura, Karaikudi,

Virudhunagar, Tuticorin,

Kumbakonam, Tiruvarur, Erode,

Vizianagaram, Pudukottah, Tinnevely,

Salem and Trichinopoly.

SUB OFFICES:—

Shiyali, Chidambaram,

Conjeevaram and Tanjore.

All kinds of Banking,

Business undertaken on terms

which may be ascertained on application.

S. N. N. SANKARALINGA IYER,

Managing Director,

107, Armenian Street, Madras.

இத்தாலியாவைத் தட்டிக் கொடுப்பது வழக்கமாம். ஆனால் சில நாட்கள் சென்றபிறகு தட்டிக்கொடுக்க வரும் முசோலினியைப் பார்த்து அந்த அபிலீனிய சிங்கக்குட்டி உரும ஆரம்பித்ததாம். அதன்பின், முசோலினி அக்கூட்டின் பக்கத்திற்கே செல்வதில்லை யாம்.

* * *
ஆயிரம் ஆண்டு எரியும் தீரி:—1000 வருஷங்கள் வரை எரியக்கூடிய பிரமாண்டமான மெழுகுவர்த்தி ஒன்றைச் செய்து தரும்படி பெயர் தெரிவிக்காத ஒரு மாத ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறார். ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால் ஹாலிவுட்டில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சினிமா நடிகரான மீஸ்டர் ரஸ்கொலம்போ என்பவரின் ஞாபகார்த்தத்தை முன்னிட்டே, அம் மெழுகுவர்த்தியைச் செய்ய முற்பட்டிருக்கிறார். நியூயார்க் மெழுகுவர்த்தி வியாபாரியான அன்டோனியோ அஜெல்லோ என்பவருக்கு ஆர்டர் கிடைத்திருக்கிறது. சினிமா நடிகர்கள் வதியும் பிரிவிரிமலைப் பிரதேசத்தில் அந்த மாத வசத்து வருவதாயும், ஆனால் அவளுக்குக் கலியாணமாகவில்லை யென்பதாயும் அந்த வியாபாரி பெயரை மறைத்துரைத்துக் கூறுகிறார்.

* * *
பெண்களுக்கு கூடிவரம்:—பாடசாலை மாணவிகளா யிருந்தபோது பெற்றிருந்த முக வசிகரத்தோற்றத்தைக் காப்பாற்ற நினைக்கும் பெண்கள், தங்களுடைய முகத்தைக் கூடிவரம் செய்துகொள்ளல் வேண்டுமென்று ஐக்கிய அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த புருக்லின் கீர்ப்பாயின்ட் ஆஸ்பிட்டலின் தலைமைச் சர்மசாஸ்திர நிபுணரும் டாக்டருமாகிய சார்லெஸ் எப். பாப்ஸ்ட் என்பார் அறிவிக்கின்றார். ஆண்களைவிடப் பெண்களுக்குத்தான் முகத்தில் வெடிப்புக்கள் உண்டாவதாகச் சொல்லுகிறார். முக கூடிவரத்திற்கென உபயோகிக்கும் சோப்பைத் தடவிக்கொண்டு மழுங்கிய கத்தியால் சோப்பை வழித்துவிடின், வசிகரத்தைப் பாழ்படுத்தும் அழுக்கு மயிரிக்கண்களில் அடையமாட்டாதென்று அவர் கூறுகிறார்.

* * *
துருக்கியில் அகமதுஹாசன் என்பவருக்கு வயது 34 ஆகிறது. அவருக்கு இடதுபுறத்தில் இருக்கவேண்டிய இருதயம் முதலிய அவயவங்கள் வலதுபுறத்தில் இருக்கின்றனவாம். இருதயம், தரை யிரல், குடல் எல்லாம் வலது பக்கத்தில் இருக்கின்றன. ஆயினும் உடல் நலத்துடனே யிருக்கிறார்.

சிறந்த பலவிருத்தி ஞாபகம்

சென்ற 53 வருஷங்களாகப் பேரும் புகழும் பெற்று உலாவி வருகின்றன.

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்

மலச்சிக்கல், தேக அசதி நரம்புகளின் தளர்ச்சி, ஞாபகக் குறைவு முதலிய வியாதிகளைக் கரஸ்தமாகக் கண்டிக்கும்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1 இலும்! “காம சாஸ்திரம்” இலும்!!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஞாபகதாலையம்,
26 பிராட்வே, மதராஸ்.